

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Det flyvende Hoved-Sæt, forvandlet til en
Comet : et Skuespil i 5 Acter.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Avise-Contoiret, 1782

Fysiske størrelse | Physical extent:

64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

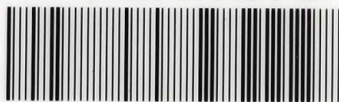
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

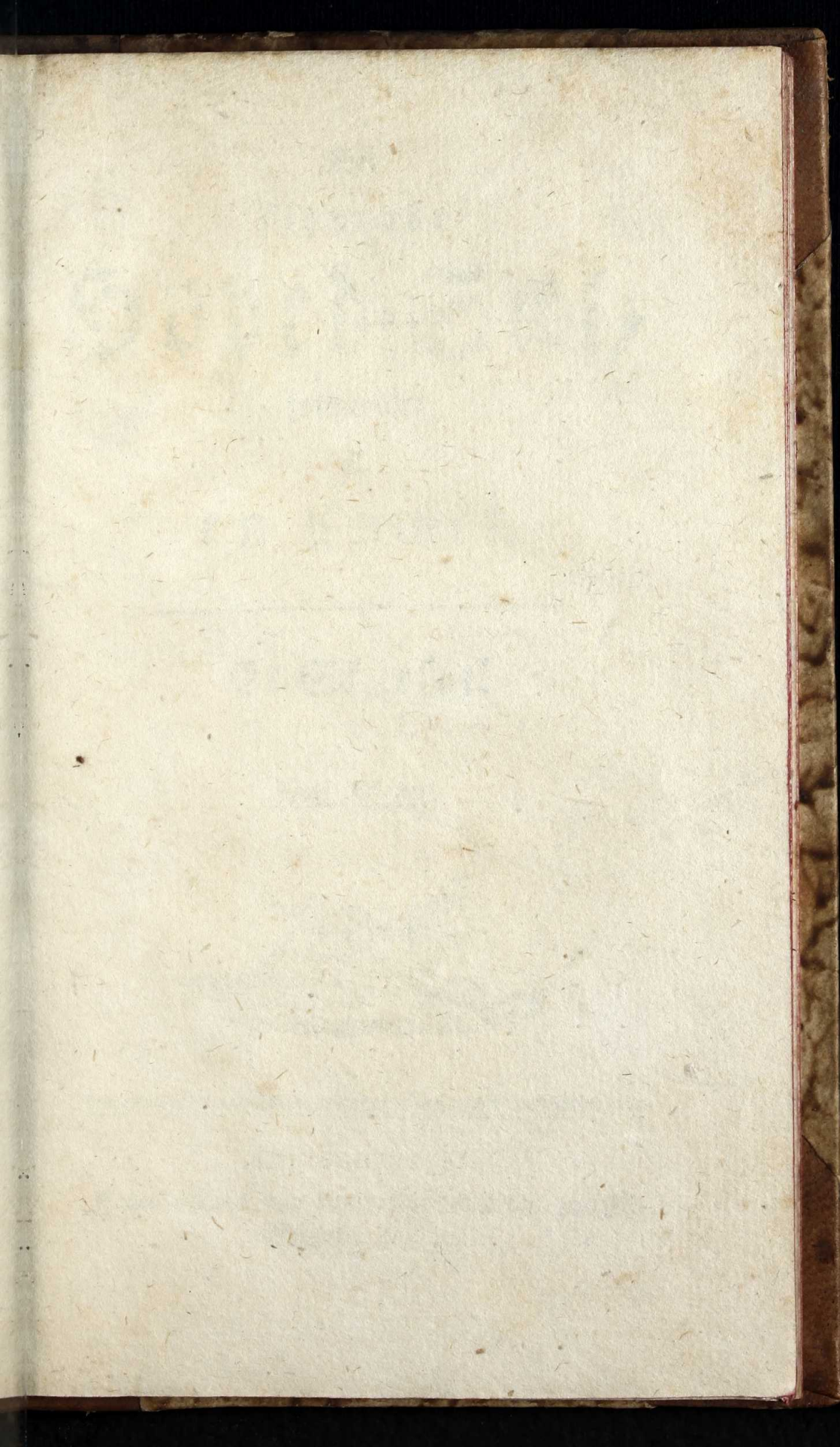
35. - 265.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021038777

Det
flyvende
Hoved-Sæt,
forvandlet
til
en Comet.

Et Skuespil
i
fem Acter.

Kjøbenhavn 1782.

Kaæs tilkjøbs paa Noise-Contoiret ved gammel
Strand, No. 12.

Personerne:

Jochum.

Beate, hans Kone.

Malene, deres Pige.

Hans)

og) tvende Bønderfolk.

Birthe,)

Peder, Degn.

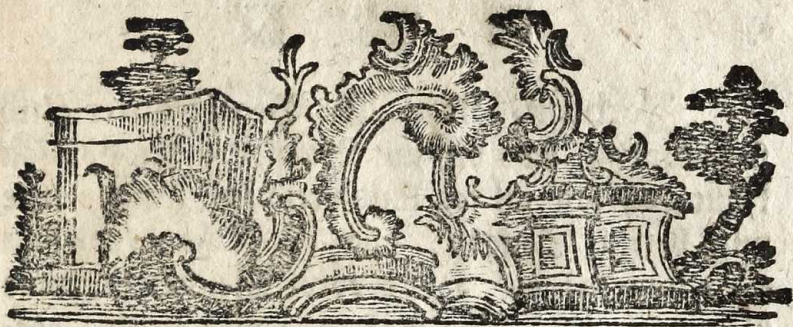
Torkild, Kroemand.

Gunild, en Signekjelling.

En tydsk Soldat.

Scenen begynder i Jochums Sovestue, og
endes ved Kroemandens Huus.

Første Act.

Første Scene.

Jochum, Beate, og Malene, som gaaer og tager af Bordet.

Joch. (i sin Lænestoel med sin Serviet foran sig, gabende.)

Haa = = ja! Nu var jeg tilfreds, Kone, jeg laae i min Seng.

Beate (siddet speculariv, og stanger sine Tænder). Du vil dog vel tage Servietten af dig først, Mand?

Jochum (gabende). Kald paa Malene, at hun kommer og hjælper mig den af = = haa = = haa = = = haa = = = ja! Jeg har spist for meget, Kone. Er der et Glas endnu i Flasken at forsætte Maden med? desuden saa pleyer jeg altid at kunne sove godt efter den røde Viin.

Beate. Det var nok saa godt vi læste, og kom fra Bordet igjen.

Jochum. Naa, lille Beate! du er altid saa alvorlig. Læs du, mit Barn, du kan dog saa kjent; og saa vil jeg imidlertid see, jeg kan liste mig hen i Sengen, haa = = = haa = = = haa = = = haa ja! — Hvad er vi Mennesker, naar vi ere søvnige! Det skal være paa en god roelig Nat, lille Beate! (han udtømmer det sidste Glas, og forsøger sig til Sengen, Malene hjælper ham af Klæderne og tillige i Sengen.) Naa bitte Kone, læs nu du fra Bords, jeg har allerede foldet mine Hænder, og du veed selv, at jeg altid sover sødt ind under Dækken.

Beate. Jeg har alt læst, hvad jeg vil læse; nu gevint, Malene, og tag af Bordet, at jeg kan komme til mit Arbejde.

(Bordet bliver røddelig, og Beate faaer sit Skabillehoved frem, paa hvilket hun opsætter et splinter nyt Sæt efter den allerhøieste Mode. Imidlertid er Manden sovet ind.)

Sover du, Mand? — (Han snorker alt.) — Mand! sover du? (Han hører intet.) Jochum! — Hun gaaer til Sengen og ruffer ham vaagen) Sover du allerede?

Jochum. Hvad? hvad? jeg sagde jo Amen med, Kone! Na! du sang saa dei = = = (Han sover ind igjen.)

Beate. Nu sover du jo igjen, Mand! Hør dog hvad jeg vil sige dig.

Jochum. Jeg hører jo alt hvad jeg kan! seer du ikke, jeg har mine Hænder lagt sam = = = (sover ind.)

Beate.

Beate. Da er det og en Evigheds Soven,
Klokken er jo først 8. (Hun ruffer str. kt i ham.)

Jochum. Ja vist sang du denlig! Vil-
nen fryder Hjertet — Himlen — god :: :

Beate (utaalmodig). Saa vogn dog,
havde jeg nær sagt, i Dievels Skind og Been.
(Hun ruffer ham dygtig i Nathuen.)

Jochum (vaagen). Na jeg sov saa sødt.
Vil du nu legge dig, Kone? kom Hønsbeent!

Beate. Jo nu er det Tid at legge sig.
Men jeg har andet at gjøre, der kommer ikke
mange Blun i mine Dyne i Nat; men jeg vil
sige dig et Indfald jeg har faaet.

Jochum. Hvad er det, lille Beate?

Beate. Du veed, vi ikke har været saas
længe hos vor Svigerinde, som nu er kommen
ud paa sin Lystgaard, jeg havde Lyst i Mors-
gen meget tidlig at overraske hende og drikke
mit Caffee hos hende.

Jochum. Ih ja, Hjerte! ih ja!

Beate. Og naar vi saa kommer der, saa
kan hun dog for Skams Skyld ikke lade os gaae,
men efter Skik og Maneer hos alle honette
Folk bede os vie til Middag.

Jochum. Vil du da jeg skulle følge med?

Beate. Er det at spørge om?

Jochum. Men, min Kone! gaae du i
Guds Navn og lad dig tractere. Jeg vil nok
blive hjemme og passe paa Huset, og desuden,
hvor skulle jeg komme saa tidlig op?

Beate. Jeg tænker dog du kan faae
udsovet fra Klokken 8. til den er 4.

Jochum. Til Kl. er 4? veed Putter beenet ikke nok bedre? Naar kommer jeg nogenfinde af min Seng førend Klokkeren er 9. og gaaer til 10? du veed den stærke Damp jeg er i hver Morgen, og saa min sædvanlige Hoste; ville jeg blotte mig saa tidlig for Luften, saa ville du snart faae Has paa din lille Jochum.

Beate. Na hvad Snak! Engang at staae tidlig op, dede du dog vel ikke af. Sov nu, for i Morgen Klokkeren 4. kalder jeg paa dig.

Jochum. Na nej lille Beate. Du faaer da ikke en smule Fornøielse af mig den hele Dag; thi du veed selv, hvordan jeg er tilmode, naar jeg ikke faaer udsovet, desuden saa finder jeg mig bedst, naar jeg residerer i min Lænestoel, faaer min Pibe sat, og forslaaer Tiden i min Magelighed til jeg skal spiise.

Beate. Men du maae jo tilsidst crepere af bare Dovenskab. Er det for en Mand, der endnu ikke er sine 50 Aar, at sidde saaledes indmuret i en Lænestoel fra Morgen til Aften? Enten du nu piber eller synger, saa maae du følge med for at vise mig Veien; thi allene gaaer jeg ikke, det siger jeg dig.

Jochum. Ja, siden du da endelig vil have det, lille Beate, saa skal jeg føye dig denne gang, men paa de Billaar, at jeg maae gaae i min Slobrol og min Nathue, thi jeg skal sige dig, min Kylling, jo beqvemmere jeg er paa paaklædt, jo bedre kan jeg spiise.

Beate.

Beate. I hvorfor ikke heller i din bare Natrone? Jeg har nu i Sinde at klæde mig i den bedste Stads, og du vilde føre mig an i Slobrok og Nathue, ville det ikke stikke vel af? Maatte ikke Folk tænke, du var sprunget ud af Pesthuset? Nej min Sen, din Brudgoms Kjole paa og din treløkkede Peryk, saa har jeg Ære af dig.

Jochum. Ja, ja! ligesom Beate vil; maae jeg da nu sove. Thi ellers løber mig saa meget bort af Tiden. Giv mig en liden Slurk af Mave-Esenken, jeg synes hun kniber mig lidt, saa sover jeg saa godt.

(Jochum fik sin Slurk, sov derpaa ind, og Beate satte sig til sit Arbejde, glædede sig i Haabet, at alle ville beundre hendes Nyemodens Sæt. Kort: det begyndte allerede at dages førend hun blev færdig og fornøjet dermed. Nu tog hun sine Klæder frem, som hun ville have paa, og lagde dem til rette; og nu begynder hun at klæde sig paa, Hovedet var det første der skulle tages fat paa, Tid udfordredes der til at sætte Baskene, opbinde Nakken, kreppe Løpeen, pudre sig, og at faae Sættet paa, sat det i den klædende Stilling, og mynstre Hovedet imellem to Spenle, nu at flytte en Naal, nu at pille et Baand ud, nu at trykke Skjagerne, nu at faae det brusende. Kort: hun var færdig paa Hoved og Fodder, og nu slog

Klokken tre Kvarteer til 4, da hun vogner sin Jochum.)

Anden Scene.

Beate, Jochum, og derefter Malene.

Beate. Staae nu op, Mand.

Jochum. = = = (halsovendende) = = = Saa gaaer vi til Bords = = at eede og drikke = = =

Beate. Naar! vogn nu op, Mand! vogn nu op.

Jochum (gnier Øjnene). Jh nu sov jeg jo først ind, Kone. Hvad vil du mig nu?

Beate. Jeg vil, du skal staae op. Klokken er 4. (Hun ringer paa Pigen.)

Jochum. Og jeg synes Bægteren raaber nu først ti.

Beate. Og hvilken Snak. Det er Brændeviinsmandens Koe, der brøler.

Jochum (gaber). Haa = = = haa = = = haa = = = ja. Nej! jeg har saamænd ikke saaet udsovet, lille Beate, desuden saa har jeg ikke fundet sove ret rolig for en slem Drom jeg har havt.

Beate. Hvad har du da drømt.

Jochum. Na jeg veed ikke selv. Men jeg synes, jeg saae en Barabst flyve i Luften lige over mit Hoved, og tilsidst satte den sig = = = Haa = = = haa = = = haa = = = ja! paa mit Hoved og fæstede sine Klor saa dybt need i min Peryk, at Huden gik af mit Hoved —

Bil

Wil du ikke see, Putte, om der en er Hul her oven i Tffen.

Beate. Men Mand du er jo en Nar. Det var jo kun en Drøm.

Jochum. Ja det er vel saa. Men du kan troe, jeg føler nok hvad jeg føler, og hvor det gaaer eller ikke gaaer, saa betynder det noget. Wil du lyde mit Raad, saa bliver vi kiont hjemme.

Beate. En hvad! saadan gammel Ertekjellingsnak har vi længe været bange for. Nu skulle man nok legge sig syg for en Drøm. Staae nu op, og kom i Klæderne. (Hun ringer paa Pigen igjen.) See, jeg er allerede i min halve Punt.

Jochum (spiler Dynene ret op). Ah! hvor er du ikke prægtig, Allerkjæreste! Vend dig om og lad mig ret see paa dig (gaber) haa = = = haa = = = ja! ja vist er du kion, kom hid og lad mig kysse din lille søde Mund.

Beate. Hvorledes klæder det Sæt mig?

Jochum. Ypperlig, min Hone! du er ligesaa kion baa som for. Na lad mig nu ligge en lille Times Tid og betragte dig, saa gaaer Dampen bort imidlertid.

Beate. Jo mænd! En Times Tid! Mey min Mand! det er der ingen Stunder til. (Hun ringer atter paa Pigen.)

Tredie Scene.

Malene kommer, de forrige.

Beate. Kan J faae affnuet?

Malene. Klokken er jo ikke meer end halv fire, Madame, og jeg tør nok sige, jeg faldt ikke i Søvn, førend Klokken var 2, for den forheyede Hund med sin Tuden.

Jochum. Hvad siger J? Tudede Hunden, Malene?

Malene. Jo jeg takker! har den gjort andet den hele Nat, end siddet uden for Kjøkken-Vinduerne og tudet op i den høye Skye.

Beate. Tudede den ikke høiere? Gid J ville holde Kjøsten med jer Tude: Gladder.

Jochum. Naa J skal see, Børn, der staaer os noget for, i hvad det saa er; thi naar jeg legger det sammen med min Drem om Barulven, saa =

Malene. Har Husbond drømt om Barulve? ja det betynder vist ikke godt.

Beate. Gjør det ikke det, kloge Malene? J er altid saa viis! Nu skulle man nok bryde sig meget om saadan gammel Gladder.

Jochum. Naa Kone, spot ikke, kanstsee det kan gjælde dig selv. Det var nok saa godt, vi blev hjemme, og du læste en lille Ben for os. Sag mig min Cobeber-Daase, Malene, og saa gier Moer mig en lille Taar af
Sek

Sellerie-Flasken. Jeg veed ikke selv; men jeg er bleven saa underlig over dette, jeg hører, at det qualmer for mit Hjerte.

Beate. Ja her, Mand, en Sobgen skal du saae; men ud vil jeg, og nu maae du staae op og klæde dig paa, at vi kan komme afsted.

Jochum. Ja, ja, lille Kone, jeg skal se dig, og staae op og følge med dig; men giv saa ikke mig Skyld, om der kommer noget paa; thi jeg vil have en god Samvittighed.

Beate. Hent saa min Mand's Brudeklæder ind, Malene!

Jochum. Nej Kone, dem faaer jeg aldrig paa, jeg er saa opblest, og desuden saa beklumret af det jeg ikke har faaet min fulde Søvn, og saa af den Barulve-Drom og den Hundetuden. Min Peryk skal jeg tage paa. Kommer den noget til, som jeg drømte om, er Skylden din og ikke min.

Malene. Hosbond kunne og blive forskolet, fik han de tynde Klæder paa; thi det er saadan Himmelform.

Beate. Er det saa, Helbre? See, hvor skinhellig hun kan stille sig! Jo! Jer den rette Pige, I veed vel meget af det enten det blæser eller regner, som kommer nu lige fra Reden herind. Kom og snør mig.

(Nu lavede man sig færdig. Konen kom i sin prægtigste Stads, og Manden i sin Slobrok og Tøffer, en kjon breed Halsklud

flud fik han om Halsen, sin trelokkede
 Pernk, og en Hat, liig den andnn Edition
 af Gellerts Hatte i Fabelen, sin korte
 Sølvknaps Stok, og færdig var Jochum
 og Beate. Som et Biinsfad man hid-
 ser ned i Kjeldereren, saa tridse hun af
 med sin Jochum ned af Trappen, og forts-
 satte deres Spadsferesart. — Her maae
 vi puste lidt for Ordenens Skyld, og for
 at have noget at sige i den anden Act.)

Anden Act.

Første Scene.

Jochum med Beate paa frie Mark.

Beate. Naa Mand, kan du komme af
 Sted? Kom og hold mig under Armen, saa
 kommer vi bedre fort.

Jochum (som vraltede noget bag efter,
 pustede og forbandede denne Spadsferetour).
 Lad mig kuns gaae min egen jevne Gang, lille
 Beate; mine Vigtorne siger, jeg skal gaae sag-
 te, om jeg vil vinde med; og saa har jeg ogsaa
 min store Fornøjelse af at see, hvorledes So-
 lens Straaler spille imellem Baandene paa dit
 Sat. (Imellem hver siette og syvende Trin,
 han gjør, vender han sig fra Vinden for at
 puste.)

Beate.

Beate. Jeg synes allerede, jeg har Lugten af vor Svigerindes Caffee; kom til mig, saa skal du lugte med. Det forfrisker Hjertet, og muntret Livsgeisterne.

Jochum. Jeg er bange, denne sorte Skne, Kone, som trækker op, vil give os andet at tænke paa, end være munter. Hvilken Storm reyser sig ikke!

Beate. O det er en denlig kjelig Binde, saa forfriskende. Hvad mener du nu vor Svigerinde vil sige, naar hun seer mig i denne Stads og med dette Sæt?

Jochum. Hun vil tænke, du er kommen fra en anden Verden, saa skjøn er du.

Beate. I det mindste vil hun neppe kjende mig, og tænkt nu, naar jeg gjør hende denne franske Compliment, hvor vil hun da ikke studse og forundre sig. (Hun neyer for sin Mand.)

Jochum. Na det er et himmelskt Syn! Jo jeg takker, det er andet end staae med en Kattuns Kyse og skumme Melkebatter hos en Forpagter.

Beate. Ja hvad den Sag angaaer, Mand, saa vil jeg raade dig, at du aldrig laader dig mærke dermed for din Sønnekone; thi fast hendes Fader var Kammerraad, saa bør hun dog respectere mig for Mama, og kysse paa min Haand, og jeg tænker den er værd at kysse paa. Vil du see, hvor hvid og reen den er.

Jochum. *Ua den søde Haand! Det er for al vidende Verden, som jeg saae salig Grestemoers Haand. Gud glæde hendes Sjel! Undtagen at din er nok dobbelt saa stor. — Men det er en forfærelkelig Storm, jeg orker aldrig frem.*

Beate. *U! du er en Styrmer, Mand, i hvad jeg gjør ved dig. See, saaledes! Kan du ikke gaae frisk til. (Her knyste og marcherede Beate saa stærk, at en Hvirvelvind tog fat i hendes lette Hovedten, oprykkede Sættet fra Rode med alle sine Naale-Befæstninger, og slyngede det som en Pyramide op i Lusten.) Ua! Ua! mit deylige Sæt! Mand! hvilken Ulykke! Ua!*

Jochum (som bliver staaende stille og seer paa Sættets Fart i Lusten, hører sin Kones Skrig, og begynder at skrigge med) *Ua! aa! aa! det arme bedrøvede Sæt! og min stakfels Kone med sit bare Hoved! Ua! der har vi Barulven, jeg drømte om i Nat. (Han sletter sine Hænder og skriger himmelhøyt.)*

Beate. *En staae dog ikke der og skab dig til som en Nat! spring efter Sættet, og see, du kan faae fat paa det.*

Jochum. *Ja lille Beate, havde jeg Binger, saa kanskee, men Lustspring kan jeg umuelig gjøre, det er jo saa høyt oppe som Spiret paa Fruetaarn. Nej der er ingen mere Redning for det, det seer jeg nok; lad det fare, det er dog altsammen sorgængeligt.*

Beate.

Beate. Men løb dog, siger jeg! See
hisset daler det! maaskee ter det støde an paa
et Træe og blive hængende. Hvad kan det
hjælpe, du staaer og gaber og sperrer Munden
op? der farer det ikke ind. Spring, siger jeg!

Jochum. Lille Kone, jeg har i de første
30 Aar ikke sprunget, det er knap jeg kan
vralte mig frem; og desuden saa veed du jo
mine Liigtorne.

Beate. Hør, Mand! dersom du ikke
render og skaffer mig mit Sæt, saa lader jeg
mig skille ved dig saa snart jeg kommer hjem,
og skal gjøre baade dig og din heele Familie
Fort.

Jochum. Men, min bedste Beate,
hvor skal jeg kunne løbe i denne Habit og med
disse Tøfler?

Beate. Kast begge Deele, og løb i
Troyen, du seer jo nok jeg ingen Bey kan kom-
me med mit Fiskebeens Skjort.

(Jochum maatte enten han pøb eller sang,
kaste baade Slobrok og Tøfler tilligemed
Perykken, og rende affted.)

Anden Scene.

Beate allene (som tager Mandens loffede Per-
ryk paa, og binder et Tørklæde om Hovedet.)

Jeg arme elendige Kone! hvad skal jeg
nu fange an? Skal jeg begive mig til Gaar-
den i denne Positur, saa er jeg bange, jeg skræ-
ker

ker den unge Kone; man kan dog ikke vide, hvorledes hun er faren? Eller skal jeg opofre den deilige Caffee, og blive her til min Mand kommer tilbage, for at see Udfaldet. (Hun gaaer frem og tilbage tvivlraadig og har faaet Mandens Slobrok om sig.)

Tredie Scene.

Hans og Birthe, (to Bønder-Folk, kommer fra Landsbyen, hver med sin Rive paa Nakken) Beate.

Hans. Du kan troe, Birthe, han var gal. Saae du, hvor han gik og vadede i Mosen, og rakte Hænderne i Behret og skreg, ligesom En der var fra Forstanden.

Beate. Du har ret i det. Men = = =
Hans = = = seer du det Spøgelse, der gaaer? —
hvad Drolen er det.

Hans. Det er Fandens Moer opad Dage. Kom lad os gaae til en anden Side. — Jeg troer, det maae være en Varulv, seer du, hvilke lange Haar der henger need at Nakken paa hende.

Beate (med opløstede Hænder). Her gaaer jeg til Spot og Bedunder for alle Folk.

Birthe (gjør Kors for sig). Hun kan tale, Hans. Hiane! hvor seer den fæl ud. Lad os gaae.

Hans

Hans. Na! inte bange, Birthe. Den, der har en reen Fod at staae paa, kan gaae Fanden lige under Dynene. Frisk Mod.

Beate (som bliver dem vaer; og vinker af dem). Kom hid, kom hid! mine Børn.

Hans. Gaae du, Birthe.

Birthe. Jh ney, gaae du, Hans, du var jo før saa dristig.

Hans. Men det er dig, hun kalder paa.

Beate (gaaer til dem, og Hans og Birthe falder i Knæ). Bliver ikke bange, Børn. Jeg vil ikke gjøre jer noget ondt.

Hans. Er J da ikke Moder til Fanden?

Birthe. Eller en Barub?

Beate. Ney Børn, jeg er et Menneske, en ulykkelig Kone, som Sættet er sløyet af Hovedet paa. See hidset, troe jeg endnu, jeg kan see det. Børn, gjør jer lidt Umage og see J kan faae mig det; jeg skal ærlig betale jer.

Hans. O! ikke andet. Lad det Gallarie kun fare. Meener J, vi har ikke andet at løbe efter, end det Gøgleverk.

Birthe. J kan jo ikke fryse, saalange J har den Røvebælg paa Hovedet. Kom, Hans! har vi ikke andet at gjøre, end staae her og gaae paa hende. Du seer jo nok, det er een af disse hersens Risselinker, som Binden

B

har

har revet Skaberakket af Hovedet paa. Lad hende staae der som et Spectakkel til der groer Græs over hende.

Beate. Saae J da ikke noget til min stakkels Mand, Børn?

Hans. Na hvad? Kjender vi noget til jeres stakkels Mand? det har vel været den Galning, der løb henne paa Marken.

Birthe. Ja, kom, Hans, og lad os gaae. (De gaaer.)

Fjerde Scene.

Beate, allene.

Beate. Hvilke følesløse Sjæle! havde jeg dog den Mand igjen, saa var det lige godt med Sattet. (Hun søber sig i Slobrokken, og sætter sig ned ved en Høestak.) Dog, naar jeg tænker paa det denlige Sæt, og hvad det har kostet mig, og den Fornøielse jeg i Dag skulle have havt, og hvilken Ære man vilke have gjort af mig, saa = = thi Manden er dog en Stakkel, i hvad jeg gjer ved ham. Det er sandt, jeg kom i Velstand formedelst ham, men han duer jo dog til ingen Ting, blot til at æde og sove. Imidlertid faaer jeg vel at oppebie ham; thi han kan dog ikke komme som et Spectakel til Byen, i hvor det gaaer med mig.

Femte

Femte Scene.

Jochum, Beate.

Jochum (pustende og stønnende). Na!
 = = phj, aa! jeg arme Mand! Nu har jeg siden
 jeg var Paken hos Grevens, og det er nu næ-
 sten 30 Aar siden, aldrig saa strabaseret mig.
 Jeg troer rigtig mit Kallun er smeltet. (Han
 faaer Dynnene paa sin Kone og bliver bange.)
 Ah! eia! (Han falder zittrende ned.)

Beate. Hvad er det? hvad gaaer af
 dig? fik du Sættet?

Jochum. Fy! — Er det dig, Kone?
 vidste jeg andet, end det var et Spøgelse.

Beate. Jeg spørger, fik du Sættet?

Jochum. Na giv mig dog Tid og lad
 mig komme mig lidt, lille Beate, du seer jo
 nok = = jeg er = = færdig = = at crepere = = saa
 for = = rendt er jeg.

Beate. Men Sættet! hvor er det?

Jochum. Det er nok nu nærmere Sny-
 stjernen end Jorden; og der veed du dog jo
 nok jeg ikke kan flyve op. — Na mine stakkels
 Fodder!

Beate. Naa jeg skal sige, jeg har faaet
 en Mand, som er værd at lægge paa 3 Dytter.

Jochum. Na du er en dyrebar Kone,
 lille Beate; gid jeg allerede laae der. Kom
 nu, Putte, og lad os gaac hjem, og lad Sæt-
 tet være Sæt.

B 2

Beate.

Beate. Det er sandt! du er en Mand som en Viol.

Jochum. Som en Basse vil du nok sige, ha ha ha! for min tykke Maves Skyld, Ja, Hønsbeben, den har dog skeet Uret i Dag. See, hvor slunken den er bleven! Men troe mig, jeg skal ogsaa gjøre den tilgode, naar jeg kommer hjem. Jeg tænker paa vor deylige Gleskefiske! O gid jeg sad i min Kænstoel!

Beate. Men hvorfor blev du ikke ved at lede om Sættet til du havde saaet det, Mand?

Jochum. Min lille Kylling! Jeg har leedt, troer jeg, den halve Verden igjennem efter det; det veed den gode Kroemand her hense i næste Landsbøye, hvor jeg over en halv Time har siddet og fortalt ham dette Underverk.

Beate. Og saa spiiist Frokost og drukket dine Sobgener.

Jochum. Na ja lille Kone! lidt skal der jo til at holde Livet vedlige med. Men see Putte! lige slunken er din Jochums Mave. Men jeg skal ærlig = =

Beate. Du tænker kun paa Fylde, og lader langt vigtigere Ting være dig ubekymret. Er det Troeskab? er det at staae din Kone bje? O! tvi vorde dig for Mand du er.

Jochum. Er Engelen nu vred igjen? See der kommer Kroemanden, nu kan du selv høre om det ikke er sandt, jeg siger.

Sjette

Sjette Scene.

Kroemanden, og Gunild Signekjelling, derefter Peer Degn, og en Soldat.

Beate. Hvad vil alle disse Mennesker? hvad gloer og gaber de efter?

Jochum. Tys Kone, lad os sidde stille her bag Hæstakken, saa kan du saa smukt høre, hvad de siger, og saa vil jeg imidlertid tage mig en lille Luur.

Kroemanden. Skulde jeg ikke vide, hvad der passerer i Lusten, da maatte jeg slet have spinkuleret paa Vær og Vind i de 20 Aar, jeg har boet her i Egnen.

Gunild. Men nu jeg da, som i meer end fem og halvhundrede Aar har været her i Byen, og baade viist igjen, og manet Tyve frem, og cureret for Skjæver og Trollerid, og spaaet i Hænder, og snakket med Spøgesser, og læst over Beenfader, og givet saa mangen Moe Raad for at blive gift, meener I jeg ikke skulle forstaae mig paa Himmels Løb?

Kroemanden. Jo Moer, det troer jeg nok, men I kan dog troe mig, at det er den store Bjørn, som er formørket.

Beate (vissende til Manden). Hvad er det disse Trolfsfolk staaer og snakker?

Jochum. Det er Sattet, Moer, de seer oppe i Lusten; men Kroemanden er gal, som vil gjøre det til en Bjørn. Jeg veed Bjørne flyve ikke i Lusten.

Gunild. Jh hvad Snak! maae jeg ikke vide det bedre. Det er en Drage, er det, giv kun Aigt, hvor den taer Been, og der, hvor den holder stille over, der er saa vist Penge gravet ned, som jeg staaer her.

Soldaten. Sehen sie da, Hr. Magister? dat mus wat betyden. Eben so en Ding sahe meine seelichen Vater, und glick entstund den dirklisse Krieg, wie sie weis in das Pabstshum; dat hat er mir over hundred Gange for-talt. Werweis = =

Peer Degn. Ja ja, der er noget deri. Cometerne seyle ikke forgiæves over vore Hoveder. Jeg maae have min Kikkert frem, for ret at betragte den. (Han kikker.)

Soldaten. Wie seer den Ding aus?

Peer Degn. Forstrækkelig! som et Tyrkehoved. Jeg kan see baade Turbanen og Halvmaanen.

Soldaten. Dat war entsekklig! gebs nu man Aigt, dat wil was betyden. Ich sage nichts, aber den americaniske Krieg gier jeg nu inte 4 Skjellinga for. Ich kenne die dirklischen Hunde, die fressen ikke anders als Mennecker.

Gunild. Naa Jaer Degn, er det ikke en Drage? I er dog saa klog paa Himmelsens Lob?

Peer Degn. Ney Gunild, det er en Dag-Comet, som spaaer ikke megen Glæde. Jeg seer jo tydelig den har to Hale, og en Comet skal have Hale. Hun tager Been
Søn-

Sonden paa; kommer den en Grad nærmere Jorden, saa = = ja jeg siger intet mere.

Kroemanden. Jeg siger, det er den store Bjørn, Jaer, som er formørket; thi jeg veed, jeg pleyer at see den paa dette Sted om Winter Aftener. Og det er jo dog en gammel Sagn, at naar man seer Stjerner om Dagen, saa er det et Tegn til et frugtbart Aar.

Soldaten. Na wat wett ihr davon, ihr Pheikenstoppers! Wo kan en Bårn flige i Lusten. Um Permis, Hr. Magister, las mir in ihren Kikkil schauen. (Peer Degn slyer ham sin Kikkert, og Soldaten stirrer.) Ha ha! das is was ich sage = = richtig! eine gespaltten Kopf = = mit to Snabler und zwen Fliegeln. — Hohl mig = = ist es nicht wie der geflagte Adler. Ja ja, das is rigtig en Forbild paa der jekige americanste Krieg. Gott hilf die Hanoveranen, den mein seeligen Vatter war ein Hanoveraner, wie meine Mutter mir hundert mahl har fortalt.

Gunild. Herer J, Børn, hvor den skriger? Vil J nu troe det er en Drage? og pas nu paa om den ikke synker ned i Cege-Sloven.

Peer Degn. Snak Moer! Snak! det er en reen skjar Comet, det maae jeg forstaae, den er over 2 Mile fra Jorden og 19,698,280 eller omtrent 2 Millioner Mile fra Solen.

Soldaten. Das wor entseklig. Paa die Made komt er diese Aben nicht to Huus.

Peer Degn. Hvorledes til Huus?

Soldaten. Ich menne zu die Sonne.

Kroemanden. Ha ha! ja kan den komme der engang i Morgen Aften.

Peer Degn. Ja I snakker Børn, ikke i 25 Aar kunde den naae Solen, om den saa reyste 600 Ailen i et Secund.

Soldaten. Das glaube ich auch; dem jeg troer dat man har lig so lang zu die Sonne als zu das Türken; am wenigsten hat mein seelige Vatter erzählet das = = =

Gunild. Vil I see hvor den daler mere og mere Børn. Allerede troer jeg den har sat Ild i Skoven; thi see hvor det ryger bag ved.

Kroemanden. Det er Skorstenen paa Herregaarden der ryger; nu brænder Pigerne Caffebønner, det er godt at lugte.

Beate (i Høestakken.) O du velsignede Caffee! det var dig som skulle saa have vedervæget mig i denne Morgenstund? og saa disverteret mig; nu sidder jeg som en Nar mellem en snorkende Mand, og disse Spaamænd, o Bee! o Bee!

Gunild. Hører I Børn hvor Dragen visler. Der hvor den falder, der kan I være vis paa der er Penge.

Peer Degn. Lad mig see, jeg troer Gunild har Ret, (han kikker igjennem Seesglasset) rigtig. — Hale har den = = = 1. 2. 3. 4. 5. 6. ja 7 Hoveder med gloende Tunger.

(Kroe-

(Kroemanden holder over Dynene og stirrer. Gunild har faaet sine Brillen paa Næsen, Soldaten staaer og gaber.)

Deer Degn. Nu sank den! (han giver sig til at rende i Skoven, Gunild efter ham med Brillerne paa Næsen, Kroemanden efter hende og Soldaten efter Kroemanden, alle vil gribe Skatten, som de nu troe Dragen ruget over.)

Syvende Scene.

Beate og Jochum.

Beate. Mand! Mand! nu faldt mit Sæt.

Jochum (med Sønnen i Dynene.) Na! stødte du dig da ikke Kone?

Beate. Nej det var Sættet, Mand.

Jochum (sover inden i.) Naa Sættet! Ja = = = det er der nok nu allerede.

Beate. Hvor?

Jochum. I hvor? = = = veed jeg hvor? I Snyssjernen tænker jeg.

Beate. Nej Mand! vogn dog op! (hun rusker ham vognen) i Skoven er det faldet ned.

Jochum. Og lad det være længe nok. Jeg ligger nu saa godt, lille Beate; lad mig nu have min Rolighed.

Beate. Hvad Rolighed? Er det nu Tid at være rolig? Kom! vi kan endnu maaessee have den Fornøjelse, og drikke Caffe hos

vores Svigerinde. Herstkabet staaer dog ikke op ferend mod Middag; og nu lugtede jeg først Caffeeuaten. Kom, min Jochum!

Jochum. Ja lille Beate! var det ikke dig, som det er, jeg gik ikke af Stedet. Men hvor kan jeg modstaae din Venlighed, Putte! — Gier du os saa Flekessinken i Aften, og en lille Flaske? hvad Hønsbeeen?

Beate. Na det forstaaer sig; skynd dig nu lidt og kom paa Beenene, at vi kan komme ad Skoven til; thi der faldt Sattet ned.

(Nu fik Beate Jochum under Armen, tridsede af med ham, og lukte sine Øren for hans Skrig og Liigtørne.)

Tredie Act.

Første Scene.

Peer Degn, Torfild Kroemand, Gunild Signekjelling, en tydsk Soldat, alle uden for Kroemandens Huus.

Peer Degn. Nej, nej! Jeg kunde nok vide, at det ingen Drage var; det var en Paralar, som Stjernen gjorde.

Kroemanden. Et par Lar? Cometten gjorde et par Lar? Ha! ha! ha! man maae nok sige, I Lærde har undertiden en Skrue løs eller to; et par Lar! ha! ha! ha!

Peer

Peer Degn. Ja, ja, ja, en Paralar!
Det maae vi Earde forstaae! Det er at sige,
at den unddrog sig vort Dne, sænd den gif
ned for vores Horizont, eller paa jert gemeene
Sprog: Den blev borte for vores Dne, sænd
den endnu var reent borte.

Kroemanden. Ja er det ikke, som jeg
siger! J Earde har et Sprog, som ingen kan
forstaae; og naar J saa skal til at forklare det
paa vort, saa bliver det 10 gange værre. Ta-
ler J jert eget Sprog, saa maae vi gabe, og
taler J paa vort, saa maae vi lee! Den blev
borte, sænd den blev borte; har Fanden hørt
Mage til Snak? Ha! ha! ha!

Peer Degn. Ja! = = = ja! = = = Den
blev det! Hvad Fanden kan jeg for, J ikke
kan begribe det.

Soldaten. Na, na, ærgern Sie sig
ikke, Hr. Magister, und du, Forkild, du muß
meer Prospect for en lærd Mand haben, als
gjøre ham til Begner, fordi du inte kan hans
Ord forstaae. Kan han denn inte troe, wat
han vil; leber dog nicht hver Mann ved sin
Troe. Ich sür min Part, troer endnu, at det
der preussische oder kaiserliche oder russische
Orn ware, und wenn det inte war, so wol jeg
give min Kop.

Gunild. Skidder Sladder! En Drage
var det, Og en Drage er det. J maae sige,
hvad J vil; men Sagen var: J lob saa man-
ge

ge efter den; og derved blev Dæylen bange og foer i Lusten igjen.

Kroemanden. Hør Gunnild! J er gal og bliver gal med jer Drage-Gladder! det er den store Bjørn, er det, og det er ingen Overtroe; han har været paa Himmelen siden Jobs Tid i det seeneſte, og han levede dog kort efter Dronning Esthers Tid; J tænker nok, fordi jeg er en Kroemand, at jeg ikke forſtaaer min Bibel, da jeg dog har maattet afgjøre ſaa mangen en Diſpyt imellem mine Gæſter angaaende ſaadanne Ting.

Peer Degn. J læſer Bibelen med god Forſtand, Forkild, det kan man høre paa Tidsregningen; Job levede efter Dronning Eſther? Ha! ha! ha!

Kroemanden. Ja gjorde han ſaa; eller J maae have en anden Bibel end min; thi ſaa ſtaaer der i min Bibel, og den ſamme store Bjørn er og denne.

Peer Degn. Og jeg ſkal ſaae den heele lærde Berden til Vidne paa, at det er en Comet; ſee nu kun til, hvad vi ſaaer i Uviſerne derom!

Soldaten. Na! na! Fride! Det lader ſaa ilde, daſ lærde Folk ſo heſtig diſputiren; det kan jo gjerne være, at de have beyde recht. Er den store Bårn da ikke og en Comete. Men = = = Pok tausend! kommer den ikke der igjen? (kikker i Venret) Ney! = = = habe ich nu ſo viel von Himmelszeichen gehört von min ſee-
lig

lig Vater gesagen, und habe ich nu selv mit egne Augen den Krigsheer seet in der Luft, som lod sig see eben vor dem lezten türkischen Kriege, und hörte es baade canoniren und bombardiren; men aldrig har ich magen seet til saadan en Keer; bey Donner und Blik! Wollen sie einmahl die beyde Fliegeln sehen? Ha! Siehe mahl! = = =

Gunild. Na! hvad Fliegeln? Har en Drage da ikke ogsaa Vinger = = (seer i Veyret) = = Ney! har jeg nu hørt saa mangen en Beskrivelse over en Drage, og selv 3 gange seet en Drage, og 7 gange en Løgtemand, men = = = saa brusende en Djævel! og = = = Ney! vil nogen see det gloende Dye midt i Vandet! = = hu! Det gyser over min heele Krop.

Kroemanden (gloer ogsaa op). Hvor den saer omkring! = = Nu har jeg saa mange Ustener seet den store Bjørn, siden jeg begyndte at holde Kroe, men aldrig har jeg seet den saa længe fare afsted omkring paa Himmelen, som nu.

Peer Degn. Jeg troer, J er ikke ret Flog med Jeres store Bjørn (betragter den igjennem sin Kikkert). Ney! = = = har jeg nu levet i 54 Aar, studeret Mathematiken i 36, og været Degn i 20, men aldrig har jeg seet Mage til denne. Saadan en Størrelse = = = saadan en Gang! = = En Gang = = snart i en Hvirvel, snart i en lige Linie, snart = = og saa nær! = = Ja, nu siger jeg ikke mere, men kommer
mer

mer den os endnu 3 à 4 Minuter nærmere, saa vil jeg ikke give 4 Skjelling for vor heele Jord.

Kroemanden. Jh! Gud bevare os fra alt Ondt, Hr. Degn! troer de det? Hvor langt kan 3 à 4 Minuter paa Himmelen være?

Peer Degn. 4 Minuter paa Himmelen er = = lad see! = = = 1 Grad er 15 tydske Mile; nu er = = er 4 den = = femtende Part af 60. = = Ja, ja! saa er nu 4 Minuter accurat en tydske Miil.

Soldaten. Und en ditsch Miil ist endnu kuzer als ein dånisch. Gott behüte uns. So ist er nicht lang von der Erde.

Gumild. Gud bevare os! Men det siger han nok kuns for at gjøre os bange. Ikke sandt, Haer Degn?

Peer Degn. Jh! hvor kan I være bange; det er jo kuns en Drage, siger I.

Anden Scene.

Jochum, Beate. (De forrige staae reent i Henrhkkelse og gloe paa Lustshæet.)

Beate (med et Terklæde om Hovedet). Na jeg arme Kone! Det er ikke nok, jeg har mistet mit Sæt, men den Skam = = = (græder)

Jochum (som nu igjen har sin rette Dragt paa). Kom lad os gaae hjem Kone, og lad Sæt være Sæt; du kan jo stille dig et andet op igjen.

Beate.

Beate. Og jeg havde nu allerede det viffe Haab om, atter at faae det igjen, saa længe jeg endda kunſt faae det; men nu = = = borte og val er eet (bliver ved at græde)

Jochum. Græd ikke lille Beate! dine Taare kommer rigtig mit Hjerte til at bløde.

Beate. Himmel, hvad er det jeg ſeer? Mand! (i Glæde) See engang, Mand, er ikke der mit Sæt igjen?

Jochum. Hvor? (gaber)

Beate (vrænger efter ham). Hvor? = = = Jh! lige for din Næſe, blinde Bertel; = = = Men! ſee hvor han ſtaaer der og maaber i Benret, ſom han vilde fange Fluere.

Jochum. Haa! haa! Er du der Kammerat!

Beate. Na! hvor er jeg ikke glad! Saa er der endnu Haab = = = Men! troer jeg ikke de ſamme Toſſer ſtaaer igjen, og gloe efter det arme Sæt! Kom, Mand, lad os gaae hen til dem, maaskee de kan hjelpe mig til mit Sæt igjen.

Jochum. Na ja, Kone, lad os det! Nu, mine Litgtorne! Nu! (latter paa Fodderne) De arme Fodder kan nu ret ikke meer. (De nærme ſig)

Kroemanden. Jo, jeg vil være en Skjelm og en Bedrager af en Kroemand, hvis det ikke er den ſtore Bjørn.

Peer Degn. Og jeg vil være et Veſel af en Degn, hvis det ikke er en Comete.

Sol.

Soldaten. Und ich wil ein Episkope,
und ein Cousin von ein Soldat sehn, wenn es
ikke en Wahrzeichen in der Luft ist.

Gunild. Og jeg vil være en Her, hvis
det ikke er en Drage. (De staae alle heel for-
gabede i Luftsynet, hver fuldkommen forvisset
i sin Meening).

Beate. Na i gode Folk! hav Medynk
med en stakkels Kone, som har mistet sit Sæt.

Soldaten, (som allene mærker hende).
Sin Sæt? Was ist das vor ein Diir.

Beate. Na, min Ven! Det er det, som
flyver deroppe i Luften.

Soldaten. Sind sie gal, Madam, was
wil sie damit? spørg einmahl diese, Hr. Ma-
gister.

Peer Degn. Ja vist er det! Det er en
Comet, og blir en Comet.

Gunild. Jeg maae blive gal! Er det
ikke en Drage, hvor kunde det ellers flyve?

Kroemanden. Det er den store Bjørn
er det; det er nok; om det er et Dyr, eller en,
det kan de Lærde staaes om.

Beate. Na ney vist er det en! Det er
mit, Voltaires Sul.

Kroemanden.

Peer Degn.

Gunild.

Beate. Ja!

Gunild. Hvad er det for noget?

Peer

Peer Degn. Ha! ha! ha! Men nu bliver det eene værre end det andet! ha! ha! ha!

Soldaten. Was leer sie af, Hr. Magister?

Peer Degn. Jeg skal have den Vre at sige dem af Historien, hvem denne Voltaire er. Det var en berømt Mand hos Tyrken, som ikke havde saa rigtig en Troe, som de andre Tyrker; nu er denne Voltaire død for et par Aar siden, og nu siger denne Kone, at det er hans sidste Suk, eller Sjel, som farer omkring, og spøger i Luften!

Alle Tre. Ha! ha! ha!

Beate. I forstaaer mig ikke, got Folk! det er et Slags Løn, som jeg bruger paa mit Hoved.

Gunild. See! Det kan jeg beqrube! ha! ha! ha! Jea vidste ikke, hvor de mange Bjæere kom fra, som stikker ud over Nakken af dem, og saa er det Kumperne af disse arme Dyr! Ha! ha! ha!

Peer Degn. Saae du, Gunild, jeg vidste nok, det ingen Drage var.

Gunild. Men heller ingen Comete.

Kroemanden. Ha! ha! ha! Kom, I gode Benner, og lad os faae en Slurk oven paa den Forstrækkelse; og hun, min gode Madam, er hun klog, saa lader hun den Sugl flyve, og = = =

Beate. Men jeg har jo intet at sætte paa mit Hoved. Na, jeg arme Kone! Skal
E jeg

jeg nu gaae hjem igjen, som en Nar? Hvad siger du, Mand, du staaer jo der, som en Stytte.

Jochum. Na ja lille Kone; jeg gatter mig ret i Tankerne med Fleskesinken, som du har lovet mig, naar jeg kommer hjem i Aften.

Beate. Du tænker nu ikke paa andet, end hvad du kan faae til at fylde i din syndige Mave.

Jochum. Men, min hjerte Kone, hvad skal jeg sige, jeg har jo intet andet at tænke paa nu.

Beate. End mit Sæt da? Mit Sæt? har du da glemt mit Sæt deroppe?

Jochum. Det er sandt, dit Sæt, lille Beate, ja, hvad kan jeg gjøre derved; du veed jo nok = = =

Kroemanden. Hør, Madam! jeg kjen-
der hendes Mand fra i Morges for suffisant!
Bil de gaae ind med til vores, og fortære no-
get til Frokost, og en halv Flaske Viin, saa
skal hun faae en af min Kones Huer, som hun
kan benytte sig af til at komme hjem med; at
sige, naar hun sætter Pandt for Huen.

Jochum. Na ja, Kone, lad os det;
saa faaer vi en Smule Frokost med det samme;
og saa kan vi desfer komme hjem, og jeg kom-
me i Lav med min denlige Slinke! Na ja,
bitte Beate, saa er du min søde Engel.

Kroemanden. Hvad Slinke angaaer,
da kan de faae den saa god hos mig, som hos
nogen,

nogen, og Brunsviger Pølse og andet, som rart og seedt og deyligt er; saa J for den Sags Skyld ikke skal haste saa stærkt hjem til Jeres igjen. Er det ikke sandt, Herre!

Jochum. Na jo, hører du, min søde Beate; aa ja, min denlige rare Slut, saa skal du faae saa mange Kys af din lille Jochum, naar vi kommer hjem igjen i Usten. (Klapper hende paa Kinden)

Beate. Ney, min Mand, Hue kan jeg dog umulig bruge.

Kroemanden. Ja, jeg kan tænke det; naar J faaer hendes Fløvels Brude-Hue, som hun aldrig selv nænner at bruge neppe engang hver første Høytids Dag; den kan J vel komme uskammeret hjem med, skulde man tænke; seer man! Synes J da det er smukkere at komme saaledes med et Tørklæde om Hovedet? J seer jo ikke bedre ud, end vore Tøser, naar de skal ud at høste, eller gammel Gunild her, naar hun skal ud at spaae.

Gunild. Gammel? gammel? Seer J vel! Hvem siger, at jeg er gammel! Fanden er gammel, og = = =

Soldaten. Ja, er ist en gammel Schelm; das veed vi ja wol.

Gunild. Og ikke heller skal han sige, jeg kan spaae; sige godt Folk en Smule Sandhed forud, det kan jeg nok, men spaae = = =

Beate. Men jeg vilde helst have mit eget Hovedtøi igjen.

Kroemanden. Ja pyt; tænker hun Fuglen han er gal, og kommer igjen, saa tænker hun Fejl; han gider nok hellere leve i frie Luft, end sidde saa fastbundet paa et Hoved. Ha! ha! ha! Det kan lære Jer at stække Vinjerne en anden gang paa Jeres levende Huer, naar J agter at beholde dem paa. Ha! ha! ha! Ney see! om den arme Fugl kan endnu komme sig ret igjen af sin Forvirrelse; han lader til at være temmelig Hovedsvimlet endnu. Nu! vi J følges ind med?

Beate. Na ney! Jeg maae først have mit = = =

Kroemanden. Saa kommer J andre da; og lad dem længe nok staae der og gloe, de Narrer de ere; kom, Hr. Degn, kom Junild, kom Casper, kom! (De gaae ind.)

Tredie Scene.

Jochum, Beate.

Beate. Ney, Mand, der er ingen Ud- komme med de Folk, de er jo gale, de = = =

Jochum. Jeg synes, du er lidet klo- gere, søde Kone, som tænker paa at faae Sæt- tet igjen.

Beate. Her, Mand, du maae skaffe mig mit Sæt.

Jochum. Kone! jeg kan jo ikke flyve efter det i Lusten.

Beate.

Beate. Ja, mit Sæt maae jeg have, og mit Sæt skal jeg have, jeg er saa tilfreds at = = = (tramper i Gulvet af Forbittrelse) Jeg arme elandige Kone, som skal være plaget med saadant en Stræper af en Mand. (Græder)

Jochum. Men hvad skal jeg gjøre? Her, veed du hvad, lille Beate, vi vil kalde Soldaten, vi saae, herud fra Kroen, og saa giv vi ham 1 Marks Penge, eller en Kirort, for han skal staae og passe paa Sættet, hvor det bliver af; det synker dog engang inden Aften, skulde man haabe; og saa gaaer jeg, og du, min Engel, ind i Kroen saa længe, og drikker os, som Berten sagde, en halv Flaske Viin, og fordrer hans Skinke herfrem, saa skal du see, hvor vi skal gjøre os til gode.

Beate. Du har nu ikke andet, end den Skinke i dit Hoved! = = = Det kunde være bray nok med Soldaten, som du siger, men hvad, om saa Spidshuben, naar Sættet faldt ned, tog det paa sin Samvittighed, og løb Pokker i Bold af dermed?

Jochum. Det skulde man dog ikke troe!

Beate. Jeg troer ingen Skjelm; nej, her Mand, saa er det bedre en af os selv bliver ude for at have Dne dermed, medens den anden er inde, og faaer lidt Frokost til Livs.

Jochum. Na ja nok da, Kone, lad os det, saa gaaer jeg ind først og faaer mig en

Taar, og noget at pille paa til medens du er ude for at passe paa Sættet.

Beate. Men Tak, nu vil jeg gaae først! du har allerede faaet dig noget til Frokost, som du selv har sagt.

Jochum. Ja, Kone, men det var jo kun en Bid; desuden er det jo nu allerede et par Timer siden; tænker du, min stakkels Mave kan paa engang holde det længere ud.

Beate. Ja, din Mave har en Nød, naar den ikke bliver spækket en 5 à 6 gange om Dagen. Synes du ikke?

Fjerde Scene.

Kroemanden. De forrige.

Kroemanden. Nu, vil I endnu staae her længer, som nogle Narrer, og maabe? aa kom ind, og und Kroemanden en Skielling, og gjør Jer noget til gode; det er nok saa godt!

Jochum. Na ja, Kone, følg Mandens Raad, og lad os gjøre det.

Beate. Ja nok! men som jeg har sagt. Nu gaaer jeg først ind, og faaer mig en Kop Caffee eller to; den anden Caffee gaaer dog nok fløyten. Og saa bestiller jeg Frokost til os begge, og saa kan du siden komme ind, og æde og drikke, saa meget du gider.

Jochum. O! maae jeg dog ikke gaae først, jeg?

Beate.

Beate. Som jeg siger.

Kroemanden. Ja, det holder jeg endelig ogsaa med; de kan nok bide en lille Stund; deres Kone er kanskee endnu ganske fastendes.

Jochum. Skynd dig da lidt, min bitte Putte, og drikk ikke for længe; tænk imidlertid paa din arme Jochum, som skal staae herude og fryse, hu! hu!

Kroemanden. Nu, Madam, kom da hun, og vær saa god, og følg ind med mig for det første.

Beate. Maae jeg da udbede mig en Portion Caffe; jeg synes, jeg er saa flau i Livet.

Kroemanden. Ja nok, Madam, ja nok! Hun skal see, hun skal komme i honnet Selskab, som gjerne gider lidt et Fruentimmer imellem sig; og Opvarningen skal hun heller ikke faae Marsag at klage over. Kom, Madam, (han tager hende ved Haanden, og gaaer ind).

Jochum. Farvel saa længe, bitte Beate, bliv ikke for længe! og tænk paa din stakkels Jochum, som imidlertid maae staae herude og fryse, og faae hverken vaadt eller tørt; hverken Skinke, eller Aquavit.

(Imedens de andre tilligemed Beate sidder i al Magerlighed i Kroen, og tager varme til Livs, gaaer Jochum udenfore, og vogter paa Sættet. Han bliver undertiden fortræden, gaaer tilsidst ind i Forstuen af

Kroen, og sætter sig paa en Bænk uden for Døren, deels for at hvile sig ud, og spare sine Næbber, deels for at høre hvor nær Beate er derinde; for hver gang der tager nogen af Gæsterne i Døren for at gaae, løber Jochum ud, og gaaber efter Cometen. Til sidst bliver han reent utaalmodig; Møgen knurrer, og Jochum sukker, og kaster undertiden et forbitret Øje til Sættet, og dette varer indtil Begyndelsen af

Fjerde Act.

Første Scene.

Jochum, Soldaten.

(Med det samme Jochum hører nogen komme i Døren, vralter han ud af Forstuen det bedste han kan.)

Soldaten (i Døren). Adjez i gode Benner allesammen. Adjez Hr. Bert! Abend kom ich wieder. Adjez (til Jochum) Na, Herr, stehen sie endnu hier; er das Diir noch inte fallen? A! Was vil sie umb det Diirs Skuld staae und friese herude?

Jochum. Na, min Ven! jeg er selv kjæd af at staae paa denne Bagt, og var det ikke for min Kones Skuld, = = =

Sol-

Soldaten. Sin Kones Skyld? Maaskee er hun slem genug, Upropos! Er det ikke hende, som sidder derinde mit det weiſſe Kopf.

Jochum. Jo, hun har et hvidt Lørflæde om Hovedet.

Soldaten. Ha! ha! Det kante jeg, bey Gott, nok see paa hendes skarpe bitte Øyne; de sidder nu wie zwey sunklende Eynilde i sin Hoved! Uh! = = Ja, hun har vist nok Buxerne. See! see! arme Kerl! Ja, so ein Unglück hatte jeg og mit min seelig Mutterchens, Gott sey sin Seel gnädig. Ich konnte nu aldrig mine Tøge den mindste Soppen drinke, daß hun jo strax kante lugte det paa mig. Casper, sagte sie, jeg kan noch sine Ord erinnern, so gut, som hun havde det i Saar gesagt; Casper, hastu nu igjen in der bandsatte Speck-Keller været, wilstu denn aldrig den Drik aflegen? So kjærlig! = = Aber, so ergrif Sie der Krabbass, und so = = den jeg arme Stakkel konnte undertiden neppe auf meinen Füſſen staaen; so tramsakkede sie mig so von oben bis unten, daß jeg endnu gruere, wenn jeg tænker derauf! = = men ellers, die seelige Kone, war sie so gut, som Dagen lang, auffer naar hun fik den Meister Erik in Haanden.

Jochum. Saae han, om min Kone derinde snart havde druffet sin Caffee?

Soldaten. Ja! ja! hun bliver wohl fertig! das kan jeg bearibe, daß en Kone sætter sin Mand aus til Vagt, medens hun selv

er inde in der Kroe, und drikker, det kan jeg finde mig i! ha! ha! ha!

Jochum. Hvad skal jeg gjøre? Jeg faaer vel sene hende for at see, hvor Karlen bliver af deroppe.

Soldaten. Ha! ha! der Kerl in Lusten! Ja, den har Tids genug; denkt sie, daß er kommt nieder in dieser grausamen Winde.

Jochum. Jeg faaer dog vel staae her paa min Post, og passe paa Tingen, naar den kommer.

Soldaten. Sie stehen paa Post? Wo er denn sin Gevær und Patronen, und Sabel! Jeg wil nicht von das andere sagen! Bey Donner und Blik! Hör mal; jeg vil sie mine Sager en bisgen leihen; und so schal han see, wie hübsk han seer ud.

Jochum. Na nej, min Ven, hjælp mig heller, og staae her i mit Stæd, og pas paa om Tingen deroppe i Lusten falder; jeg vil give ham en Drillekilling.

Soldaten. Jeg passe paa den Ding? Jeg vil intet have mit den Ding at bestillen; aber, weissen sie hvad? geben Sie mig til en Pegel Brandwiin, so vil jeg holde dem en bisgen Selskab herude, til sin Kone kommer; aber, wart ein wenig, jeg er strax igjen.

Jochum. Hvad vil han gjøre?

Soldaten. Jeg vil en Augenblik herauf paa mit Kammer paa Postet, und meine Sager

Sager holen, das Gevær, die Patrontasche,
der Sabel = =

Jochum. Na ney vist, hvortil? = =

Soldaten. Aldeles ingen Umag; solte
Sie hier, som en Nar, Schildvagt stehen, und
weder Gevær, noch Patrontasche, und Sabel
have! Bey Unglik! Ney! det gaaer gar nicht
an!

Jochum. Na jo!

Soldaten. Sie maae und sie schal Post
stehen, som es ein rechter Soldat gebühret.
Strax er jeg her igjen! (løber op)

Jochum. Jeg arme Mand! = = = Sid
dog Beate vilde komme; det er og en Pokkers
Tid, hun kan blive inde; og = = = ikke tør jeg
gaae ind, saa blir hun reent gal, ogsaa denne
Soldat! = = = Ikke tør jeg siige ham imod; han
seer mig ud til en barbarisk Karl, uagtet det
vel skal være Spøg; saa er jeg = = = men der
er han alt igjen!

Soldaten. Blie sie nicht fortrydelig,
at jeg biede en Smule lang; jeg konnte i saa-
dan en Hast min Sabel nicht finden; und den
hatte ich nær glemmt. Seer sie nu, nu sollen
wir recht Spas haben; wart man! = = = See!
dieser Tasche maae de troe kan en guten Deel
Patronen gjemme. Holdt! den Huth af! (ra-
ger Hatten af med Alonae-Perykken, og hæng-
ger Patronasken over Skulderen paa ham;
seer paa Hatten) Ja! = = (sætter hans Hat
paa igjen) dat solte vel have været en tressed
Huth!

Huth! aber = = den maage nu so passiren! = =
Nu den Sabel!

Jochum. Na ney!

Soldaten. Na jo! Som jeg siger!
Was! en Soldat auf sin Post ohne Sabel!
Der Teuffel! womit vil Sie den forsvare sig,
wenn das Diir niederkomt, und vil sie attaquiren?
Bey aller Unglik! So bald det kommer!
Allo! (trækker ud) der Sabel heraus, umb das
Kop zu spalten.

Jochum. U! a! hvad = = =

Soldaten. Ha! ha! ha! Bleib Sie
inte bange? Jeg wollte denn kuns zeigen, wie
jeg wollte gjøre. Ja, Sie müssen troe, mit
diesen Sabel har jeg einmahl in der american-
ske Krieg ein armer Oesterreicher der Kopf ge-
spalten, so at det eene Stikke hang auf die eine,
und det andet auf die andere Seite, und ding-
lede! Ha! ha! ha! (binder Sabelen uden om
hans Slobrok) See nu! nu = = = nu das Ge-
vær! = = = Nu tag det! (Jochum er forlegen
med sin Stok) ha! ha! der Stok, ja den schal
jeg wohl paapassen! (tager Stokken fra ham,
Jochum griber Geværret) U! was? ist det en
Manier das Gevær wie en Soldat at tage?
Gleich als jeg das Gevær präsentire, so schal
Sie det bey der Hahn gribe! = = = Soh! = =
Nu! Geværret paa Skulder! = = Ja, das var
ikke paa Soldaten-Manier! Nu! Hovedet i Bey-
ret! = = Geværret gleich! = = Der linke Fod ind! = =
bag

bag der rechte! = = Hovedet rechts! = = Knæerne ind! = = Brystet frem! = = Mæven ind! = = So! das mag ich leiden! = = Nu seer De ud, als ein veritable Soldat! (rinner et par Trin tilbage) Bey Donner und Bly! Ja! det kan jeg fordrage! so schal en Soldat paa sin Post seyn! = = See nu kan De gaae und spaziere paa sin Post, men ikke længere paa diese Seite, end til det grønne Træ, und paa den andern til den Vollenbider! hören Sie? = = Warten Sie en Augenblick, til jeg seer, om sin Kone er fertig derinne, und mitterzeit drikker mig en Sopsken oder zwey (gaaer ind med Stollen.)

Anden Scene.

Jochum, derefter Hans og Birthe.

Jochum (i sin Slobrok og Tøfler, sin treløkkede Pærk og Hat paa Hovedet; uden om Slobrokken er han omgyrtet med Soldatens Sabel, over Livet hans Patronkasse, og paa Nakken hans Gevær, og i denne Position gaaer han og spadserer frem og tilbage paa sin Post). Na jeg elændige Stakkel! som her skal staae ude og vagte, medens de andre sidder derinde og æder sin denlige Frokost, og drikker sin Sopsken eller 2. Her skal jeg arme Mand staae og sulte og tørste, og faae hverken vaadt eller tørt (kaster et forbitret Dye i Lusten). Det bandsatte Sæt!

Birthe.

Birthe. Ha! ha! ha! Hans! Den Kjælling, vi saae derhenne, staaer mia endnu i Hovedet; jeg kan ikke glemme = = = U! a! a! hvad er det, jeg seer?

Hans. Hvor? = = = Drollen splide mig ad, Birthe, troer jeg ikke, det er det samme Spøgelse igjen; jeg synes, jeg kjender Skaberrasket og Bælgen langs ned ad Nakken.

Birthe. Ja gon er det den samme! Men du skal rigtig see, Hans, det er den Leede selv, for nu seer han jo ud som en Mand!

Hans. Var det ikke den lyse Dag, saa skulde jeg troe, den Leede vilde blinde vore Synne, og spøge med os. Men hvor skal vi komme den Djevvel forbi?

Birthe. Ja, Hans, jeg tør ikke.

Hans. Forbi vil vi, og forbi skal vi. Vi gaaer jo vor ærlige Ven, saa veed jeg, Fanden har ingen Magt med os.

Birthe. Men seer du ikke, han har Gevær paa Nakken, og Sabel ved Siden?

Hans. Vil du troe, Birthe, det er en Forblindelse? Kom, lad os gaae!

Jochum. Na! I gode Venner! Kan I ikke hjælpe mig til at faae det Loyerie igjen, der flyver deroppe i Lusten!

Hans. Hvad er det han siger?

Birthe. Jh, Hans, flyver ikke det Gallerie endnu deroppe i Bayret?

Jochum. Na ja, kjære, see til at hjælpe mig, arme Mand! jeg vil gjerne give =

Hans.

Zans. Na, du Birthe! det er rigtig den samme, som gif hisset i Rosen, og vadede, som den gale Kone spurgte efter!

Birthe. Ha! ha! ha! Nu, bandsade saae Kjellingen ud; men denne seer ud, som Djævelen selv; ha! ha! ha! Enten maae han være gal, eller = =

Jochum. Hører J, kjære Børn, jeg vil gjerne give Jer en Marks Penge eller 2.

Birthe. Han er ligesaa tossed, som Kjellingen, han vil vi skal skaffe ham det Gal-lerie igjen, er han gal? Kan vi styve?

Zans. Kom, Birthe, lad os ikke give os i Snak med ham, men lade som vi intet hører, og gaae vor Vej; (De leer begge af fuld Hals, og gaaer).

Tredie Scene.

Jochum, siden Soldaten.

Jochum. Nej, det er intet bevendt! Alle gjere Nar af mig arme Mand, og ingen vil hjelpe = = Men, kommer ikke der Soldaten igjen = = Nu, kommer min Kone ikke snart?

Soldaten. Sin Kone? Ha! ha! ha! Sin Kone sidder i Caffee til alle sine begge Dren.

Jochum. Endnu først Caffee? Nej, saalænge kan jeg ikke bie! hør, min Ven, gaae ind til min Kone, og sig, hun maae snart komme

me herud! hvorfors skal jeg staae herude den hele Tid, og faae hverken vaadt eller tørt?

Soldaten. Ja, veet Sie wat! mit das Frauenzimmer vil jeg so nødig have at beskil-
len. Aber = = = bie! Sie sollen dog noget faae.
Apropos, har de Gelt ben sich?

Jochum. Penge? Ja vist! Og hvad vil han?

Soldaten. Na! Det konnte og være det samme; aber lat mig kuns raade derfor. (gaaer)

Fjerde Scene.

Jochum (allene). Det Djævels Sæt, som dog aldrig kan falde; og jeg! hvorfors staaer jeg og her, og lader mig coujonnere baade af den eene og af den anden! Var det ikke for jeg var bange for at gjøre Kjellingen vred, saa jeg kunde frygte for, hun blev ikke blid paa de første 14 Dage igjen; og den Soldat! Jeg veed ikke enten jeg skal lee ad ham, eller blive vred paa ham.

Femte Scene.

Jochum, Soldaten, Torkild Kroemand.

Soldaten. Seer sie, hier bringer jeg dem was besser, end sin Kone.

Kroemanden (med en Flaske Aquavit i den eene Haand, og en Tallerken med et Sinkke Skinke,

Skinke, Ost og et Kløvet Suurbrod i den anden. See her, min gode Mand, hans Kone gjør ham dog nok Tiden lit lang, og jeg kan ikke fordrage, at han skal staae herude, og intet faae. See her! her er en Flaske, og et got Stykke lækker Skinke, lit Brunsvigerpølse, et Stykke Eiderstøds Ost, og et heelt Brød!

Jochum! (lægger Geværet fra sig, og løber til) Na Tak skal han have, min kjære Hr. Bert, han veed dog, hvad min stakkels Mave fattes.

Kroemanden. Ja, ja, jeg har lært at kjende den Karl, siden i Morges, jeg veed nok, hvad han gider havt.

Soldaten. A! a! pots Tausend; Er det at gaae fra sit Gevær? fra sin Post? By aller Unglik! (Tager Geværet op, og sner ham med Præsentiiren) Nu, tag da!

Jochum. Na bie et lit! Om Forladelse, Hr. Bert! (tager Fleskeborsten og Brødet og stikker i Patrontasken, siden Pølsen og Osten, endelig spaserer Flasken samme Vej.)

Kroemanden. Ja, ja, det er altsammen got, men Brændeviinet koster en Mark, Fleskeborsten ligesaameget, Pølsen 8 s. og Osten og Brødet 8 s.

Jochum. Got! got.

Kroemanden. Ja, ja, det kunde være saa længe! jeg har da endelig hans Stof i Pant, og deres Kone for Resten.

Jochum. Har han min Stof.

Soldaten. Na ja! Wat skulde jeg staae mit der Ding, und være generet; jeg satte den derinde bej der guten Bert, und drak ein Sopfen derpaa so lang.

Kroemanden. Nej 2, Kammerat.

Soldaten. Na wat! det kan jeg ikke huske. (til Jochum) Nu! hvor længe skal jeg hier staae und warten (Jochum tager Geværet) hum! saadan at forlade sin Post! havde det været mig, det havde min arme Kng faaet en Unglück.

Kroemanden. Ja, Adje; saa længe! Jeg maa ind, og see til mine Gjæster igjen (gaaer.)

Sjette Scene.

Jochum, Soldaten.

Jochum. Na, min stakkels Mave, nu skal jeg ret gjøre dig til Gode, for alt det, du nu har lidt.

Soldaten. (raber), Nu skulle vi til at exercere en Smule.

Jochum. Na nej.

Soldaten. Na nej! Na jo! Das ist en stor Plaisir.

Jochum. (tager Flasken af Tassen) god Taar! (drikker).

Soldaten. (løster paa Hatten) Tak! tak, ja nok! det først! (Jochum rækker ham Flasken

ffen han drikker en god Slurk). Pur! = = =
Det gjorde got!

Jochum. (tager det halve Brød, og
brækker over, og et Stykke Ost). See her er
lit at bide til.

Soldaten. Na Tak schal sie have; Na
schal vi, min Tro, og exerciren, saa det skal
rasle efter.

Jochum. Na nej! Det behøves ikke.

Soldaten. Na wat! Behøves ikke! Sie
haben mich tractirt, und jeg solte dem ikke
lehren at exerciren? Nej, so undankbar er jeg
ikke, om jeg og was damit forsømmen schulde.

Jochum. Na nej vist ikke! Bryd sig ikke
dermed.

Soldaten. Ingen Umag! Nu da! Fors
alting først en rank Postur, som jeg før har
viist dem! Hører Sie! Nu da! Prasentir das
Gevær! — — (Soldaten løber den heele
Exercice igjennem, viiser Jochum hvert Greb,
og Jochum maa gjøre dem efter; hver gang
Soldaten vender ham Ryggen, griber Jochum
i Tasken, og faaer undertiden en Mundfuld,
men hver gang Soldaten vender sig om, og
kaster et skarpt Die til Jochum, staaer han færdig.
Jochum mumler undertiden ved sig selv,
og onsker sin Bæte herud; endelig griber Jo-
chum i Tasken, og faaer sin Skinke herfrem).

Soldaten. Na wat! har den Skinke
her at bestille? Sol man exerciren, so sol man
exerciren, und sol man essen, so sol man essen

(han bliver ved at commandere). Ergrif der Patron! Nu, frisk Haanden til Tassen = = = Nok engang! = = Der Patron til Munden! (Jochum griber Flasken og sætter til Munden.) Net = = Nu igjen den Flaske herfrem? De er maaskee vel og træt af at exercere! Maaskee man kunde og tage sig en Taar.

Jochum. Na ja, kjære, lad os det! og saa spise lit til med det samme. (Sætter Geværet fra sig).

Soldaten. Ja, ja! men ordentlig! Vi vil doch exerciren; aber auf ein andern Manier! Leg Flasken igjen ned i sin Tasche! Nu = = Haanden i Tassen. = = Nej holdt! Nu vil jeg gjøre det først! Mit Permission! (løster Patrontasken af Jochum, og hænger paa sig selv. Geb nu Acht; nu woll ich mich selbst commandiren; geb Acht! = = = Haanden i Tassen! — Grib fat paa Flasken! — Flasken herop! — Tag af der Prop! — Flasken til Mund! — Stil ud til Bund! — (Drikker af alle Kræfter.)

Jochum. (løber til, og griber i Flasken) A! a! nej holdt! Kammerat! lad der blive noget til os begge; jeg har jo kuns ends nu faaet en lille Taar!

Soldaten. A wat! Sie müssen mig inte in der Exercitie forhindern. Ja, kom nu, lat os nu ohne Exercice Resten krigen! Hier paa den Bænk! Er fligt nicht bort, der Vogel.

Jochum. Ja nok. Na! (trækker op).

Sol

Soldaten. (Sætter sig skrævs over Bænken, og tager imod). Det er recht! En gut Forladning oven paa denne Slurk! (Tager en Kniv op af sin Lomme, og snidter af Skinken, det beste han kan; han drikker, og æder, og drikker igjen, og drikker saa længe = = = = = indtil der ikke er en syndig Taar tilbage i Glasfen.) — Imidlertid har Beates Sæt fæstet sig i Toppen af et Træe, som Soldaten i halv Sviir saaer Dje paa og tier. Derpaa falde de begge i Søvn; Jochum paa Bænken, og Soldaten paa Jorden, og snorker trygt, medens Geværet staaer Post ved Hjørnet af Kroemandens Huus, og passer paa Sættet i Træet, og dette varer den heele øvrige Act (medens de sover, blæser Sættet ned af Træet, og bliver liggende paa Jorden.)

Femte Act.

Første Scene.

Beate, Verten, komme ud. De forrige sovende.

Beate. Nu Mand! Hvor blev mit Sæt! Jeg seer det ikke! = = = Og hvor er han! = (seer sig omkring) Jh! ligger han ikke der og sover! Mand! Jochum!

Kroemanden. Saa sødelig han sover! Na, Madam, lad ham ligge den Stakkel.

Beate. Men mit Sæt! hvor er det? (Ruffer i ham) Mand du! Mand! = = Jh!

Hvad i al Verden er det han har der om Livet
paa sig? = = =

Jochum. Ja! ja! = = = nok en Sopa-
len, Kammerat, og et Stykke Slinke = = =

Beate. Jeg var tilfreds din Sople,
og din Slinke var Pokker i Bولد! Op! siger
jeg! (River ham ned af Bænken oven paa
Soldaten.)

Soldaten. Der Teuffel! Was ist das,
Kammerat?)

Beate. Mit Sæt, Mand!

Jochum. (endnu ikke ret vaagen) Ja,
sæt dig da, lille Kone, og lad mig ligge = = =
(seer sig om) hvem ligger her?

Beate. Jo, der ligger du en Kjon!

Soldaten. (vissende) Das ist sin Kone,
Kammerat.

Beate. Jo, det er en smuk Kammerat,
du har.

Soldaten. Lasset uns tie, Kammerat;
mit die Fruenzimmer kan man dog inte kom-
me ud.

Beate. Nu herop!

Jochum. Nu, Kone, hvad vil du!

Beate. Hvad jeg vil; hvad stod du
herude for? hvad har du bestilt herude?

Jochum. Nu sidst saldt jeg jo ned af
Bænken!

Kroemanden. Det er, min Troe, ingen
Løgn, det skal jeg være Vidne til.

Beate. Det veed vi jo nok; men hvad
for? Jo:

Jochum. Na! Kone, du forlanger og saa meget af mig; jeg drak en Laar, og spiste lit af denne gode Mands Slinke her; har du smagt den, Kone, aa smag den engang. (Kæfker hende Veenet.)

Beate. Ja, du er den rette? Skal jeg gnave Jeres Been?

Jochum. Nej, Kone, du kan jo ville, som jeg har gjort, jeg fik jo heller intet andet, end den Smulle Been at pille. Men Brændeviin er her ikke meer. Det var lit nok til to endda! Er det ikke sandt (til Soldaten.)

Soldaten. Jo saa min Seel, lille Madam, er det; jeg kan so Gott, ikke erinnern mehr, at jeg drak, end den ersten Stuck.

Jochum. Ja, den gif paa den halve Flaske løs, og derover.

Soldaten. Na wat! Nu ist dat vorbeij, aber :::

Beate. Men hvor er mit Sæt, Mand.

Jochum. Beed jeg det, Kone.

Beate. Men Himmel hvilken Mand! Var det ikke det, du skulle staae her og passe paa?

Jochum. Det er sandt; hum! det har jeg glemt!

Beate. Nu skal man see det Beest har ladet Sættet fare; din Væsel! (tager ham i Hovedet, river Hatten og Perykken af ham, og reder hans Haar; Soldaten tier, og rykker tilside; Jochum giver et stærkt Skraal af sig; de andre komme ud af Kroen.) An-

Anden Scene.

Degnen, Gunild. De forrige.

Gunild. Hvad! hvad er paa færde?

Beate. Men er det ikke en forfærdelig Mand?

Jochum. Det kan jeg jo ikke for, Kone!

Degnen. Holdt, holdt, Morlille, saa staaer der ikke i Ritualen, hun skal handle med sin Mand; der staaer hun skal være ham hørig og lydig, men ikke prygle ham.

Beate. Jeg giver Ritualen en god Dag! — Hvor er mit Sæt, Mand? Sank det ned af Lusten?

Gunild. Hun spørg nok efter Fuglen, Faer.

Soldaten. Ha! ha! der Bogel! Ja der Staffel blev træt af den gevaltige Lumlen und Fliegen, und so satte er sig in nächste Træe, for at hvile sich en bisgen; = (seer op i Træet.) Hvor der Henker, blev han nu af?

Beate. Ja, hvor blev det af? (til Jochum.) Jo, du er ret en feed Karl.

Jochum. Men han siger jo, han satte sig der i Træet?

Soldaten. Vielleicht er han bortflieget!

Gunild. Aldrig er det den hvide Fugl, som flager derhenne paa Marken?

Soldaten. Jo, meiner Seel.

Beate. Hvor!

Degne

Degnen. Nu seer jeg den og! Seer
hun ikke, Moer, det hvide herhenne.

Gunild. Jo der.

Beate. Na der er det! (vil løbe.)

Gunild. (holder paa hende) Holdt,
Moerlille, skal vi saae Karlen, saa maa vi
ikke saa bære os ad. Det maa skee med Ligt.

Soldaten. Ja, det er sandt; wohl,
Madam, Sie giver mig zu ein Vogel, so schal
sie sehen. Ich schal bald den Kerl saae. (til
Jochum) Her! Kammerat! Mit Permission!
(trækker Sablen fra hans Side.)

Beate. Hvad Pokker vil han?

Soldaten. Solte jeg mig derhen vove
ohne Sabel? Nej! Attaquirt er mich, so = =
hieb ich zu, und wil er bortfliegen, so gjør jeg
det samme; lad mig rende (lister sig saa lang-
somt frem.)

Beate. Nej!

Kroemanden. Jo, Madam, lad ham
kun! det er en durchdreven Lurendrejer; han
kan dog best = = =

Beate. Jeg skal nok selv; han ruinerer
mig det = = = Ih! slip mig dog. (Slider sig
løs, og løber efter Soldaten, som, naar han
mærker Beate komme løbende, tager stærkere
Skridt; efter Beate løber Kroemanden, Gunild
og Degnen, for at hente hende ind; de komme
til Sættet; Soldaten først i Løb, og kaster
sig oven paa Sættet; Beate snubler over Sol-
daten, Degnen, Gunild og Kroemanden over

dem begge. Bag efter kommer Jochum og vralter.)

Jochum. Hillemeæn! Der ligger en Re-
de smaa Kyllinger der!

Soldaten. (underst) Nu schal der Kerl,
min Seel, inte fliege ret lang = = = A!
er hat skarpe Kløer, wie der Teuffel! Jeg = =
H = = a = = l = = t (skriger) A! a! a! lad mig
dog komme op igjen. Jeg har schon der Bog-
gel! (De andre reiser sig, den eene efter den
anden; siden Soldaten med Sættet i den
knytte Næve.) Ha! ha! hier ist der Bogel.

Beate. Au! au! mit deilige Sæt!

Jochum. Na, Kone! Vel var det, du
fik dit Sæt igjen.

Beate. Ja, see hvor smukt det ikke er
tiltrækket?

Jochum. Na! det kan du jo rette igjen.

Beate. Rette! jeg maa have det fra
hinanden hver Smule, maa jeg, og stikke det
op igjen.

Jochum. Det kan du jo og, Kone.

Beate. Jeg er dog fornøjet at jeg fik
Tøjet igjen; men nu bliver der intet af vort
Besøg.

Jochum. Na, hvad Besøg, min lille
Beate, nu har du jo dog faaet din Caffe, og
jeg min Slinker og Sopken til; kom nu, lille
Beate, og lad os gaae hjem igjen, og tænke
paa noget got til Middags for alt det, vi har
udstaaet; Na! aa! Slig en Strabaze vil jeg
ikke have for mange Penge igjen. Kroe

Kroemanden. Og jeg var tilfreds, der hver Dag lod sig saadan en Comete see paa Himmelen; saa fik min Skinke og Brændevin endnu bedre Gang, end det har.

Beate. Himlen skee Tak! jeg fik mit Sæt igjen!

Jochum! Nu kom nu! lad os gaae hjem min søde Kone, = = min Stof, Hr. Bert, som De sagde, De havde.

Kroemanden. Men Fortæringen Herre!

Jochum. Ja, det er sandt, hvormeget skal han have?

Kroemanden. For deres Kones Caffee og Frokost 1 Mk. 8 β., for dem selv 3 Mk.; ogsaa for 2 Sopleener til denne Karl!

Jochum. Hvad kommer det mig ved.

Soldaten. Na, Kammerat, det er ikke værdt at disputere med de Folk; smid ham den 2 β. tilligemed det andet i Næsen.

Jochum. Det bliver jo = = jo = =

Kroemanden. 4 Mk., 10 β. min Herre!

Jochum. See der! der da! Der har han en af mine gode Kroner, som jeg endnu har tilbage af mine Drillepenge, iden jeg var Tjener; nu skal han have = = have = = 6 β. til (betaler.)

Kroemanden. Got, min Herre got!

Jochum. Faaer jeg nu min Stof?

Kroemanden. Strax, Herre, (gaaer ind, og kommer ud igjen med Stoffen.) See her! min Herre! Jeg takker for god Betaling!

Sols

Soldaten. Aber jeg sollte og til en
Pegel Brandewein haben, oder zwej, Madam!

Beate. Ja, for I tiltrakke mig mit
Sæt!

Soldaten. Jeg forstaaer nicht gut das
Dánische, Madam, aber = = =

Jochum. See der har han til to Pæle.

Soldaten. Verbunden! En anden Gang
schal jeg have den Ere, naar vi kommer wies
der zusammen, at lære dem den heele Exercice
mit allen Wendungen. Dette var kunns die
Haandgriffe.

Beate. Nu da! Mand. Vel var det,
jeg fik Sættet igjen.

Soldaten. U! Das war Freude über
alle Freude!

Kroemanden. Den Glæde synes jeg nok
var et Bers værdt eller to.

Soldaten. O ja, singen wollen wir alle
mit einander.

Gunild. Ja nok, men begynd hun,
Moer, som fik Sættet igjen.

Beate. Na nej! Jeg vil ikke, jeg er
glad nok alligevel.

Kroemanden. Jeg saaer vel begynde,
før bliver der vel intet af; jeg maa saa gjerne
være Forsanger for mine Gjester.

Jochum. Na holdt, Faer! lad os først
faae en Soplen over Hovedet! hvor mange
ere vi? lad see! 1, 2, 3, 4, 5, see her er 10
Skilling.

Sol.

Soldaten. Han forglemmer sig selvst,
Kammerat.

Jochum. Vi ere jo ikke fleere; jeg reg-
ner ikke ham, han fik jo nylig Penge til en
halv Pot.

Soldaten. Ja, darumb kan jeg dog
noch ein Sopken drinken; das Gelt kan ich
altid finden.

Jochum. Nu da! her er! 2 h.

Kroemanden. (Isber ind, og kommer
ud med Flasken i Haanden, og skjænker.) God
Taar, I gode Venner tilsammen (drikker.)

Jochum. Tak!

Kroemanden. (Skjænker i, og rækker
Beate.) Singot, Moer! Fruentimmer skal vel
først.

Beate. Na jeg drikker ikke!

Jochum. Kan du ikke sagtens smage;
det er jo betalt!

Beate. Skaal da! (Nipper til Glasset).

Kroemanden. (Skjænker.) Singot,
Gunild!

Gunild. Tak! Gud velsigne dem, som
betaler (stikker ud).

Kroemanden. Nu, du lugtede ikke til
Glasset, Gunild!

Gunild. Ha! ha! ha! Er det ikke be-
talt? Skulde nogen drikke mine Levninger?

Kroemanden. (Skjænker i) Singot, Hr.
Degn!

Degnen. Deres Skaal, Hr. Tracteur, og Hr. Bert! Skaal I andre gode Venner (drikker).

Kroemanden. (Skænker i og rækker Soldaten) Singot, Kammerat, Hr. Jochum, som tracterer, drikker vel sidst.

Jochum. Na ja!

Soldaten. Dank! (Spytter ud.) Skaal! Skaal! Hr. Cammerat, und Hr. Bert, und Hr. Magister! und Madame! und du auch gammel Sunild! (Drikker ud, og sætter paa Næglen).

Kroemanden. Nu det var heller ikke falsk = = Singot Hr. Tracteur.

Jochum. Tak! Nu Skaal da, allesammen, Skaal bitte Beate! (Drikker) nu et Stykke at bide til.

Beate. Og nu skal du, min Troe bide, til vi kommer hjem, seer du det! Hæ! Det er og en Fandens Biden.

Jochum. Nu da, søde Kone, tie stil da.

Kroemanden. Ja, naar de befaler, saa = =

Beate. Nej vist ikke.

Jochum. Nej da! Saa faaer det vel at være!

Kroemanden. Vi skulle jo da til at synge.

Jochum. Og nej, jeg vil ikke.

Soldaten. Ja, ja, so kan dog tie stil, und holde Takten mit; jeg kan heller inte, sin-ge Dansk; nu da! = = Halt! Alles in Orden først

først, (tager Gehanget af Jochum, og binder om sig selv og stikker Sablen i Skeeden; Patronassen har og Soldaten selv, fra før af, om; stiller derpaa Jochum i Posture.) See her sollen sig stehen. Næst ved Jochum Degnen, næst Degnen Gunild Signekjelling, næst Gunild Kroemanden, næst Kroemanden staaer han selv med dragen Sabel, for at holde Tacten og commandere. De udgjorde samlede en Cirkel; midt i sætter han Beate med Sættet i Haanden. Nu! nu er det forbi! Nu begynd!

Kroemanden. Nu da!

Soldaten. Nej! nej! Tie de stille! lad hende der i Midten begynde, saa vil vi verelviis svare.

Beate. Jeg kan ikke.

Soldaten. Na Snak! hun hitter vel noget op!

Beate. (Betænker sig længe.) Nu da!

Beate. Lad ej være Spor tilbage
 Af et Stød, som Sættet traf,
 Jeg det fik, og J kan tage,
 Hver af Jer sin Deel deraf.

Alle. Lad ej være Spor tilbage
 Af et Stød, som Sættet traf;
 Hun det fik, og Vi vil tage
 Hver af os sin Deel deraf.

Beate. Dog jeg arme stakkels Kone
 Fik kuns et tilraffet Sæt;
 Borte er min Hovedkrone,
 Som mig klædde nys saa nær.
 Alle

- Alle de forrige. Lad ej være Spor tilbage
 Af 'et Stød, som Sattet traf;
 Hun det fik, og vi vil tage
 Hver af os sin Deel deraf.
- Beate. Bingerne fortrytte ere!
 Skyggen kan ej bruges meer;
 Jeg det længer ej kan bære,
 Førend det opstukken er.
- Degnen. Lad ej være Spor tilbage
 Af et Stød, som Binger traf;
 Hun kun paa sig selv kan klage,
 Hun den først ej støttet af.
- Beate. Baandet reent forkrøllet hænger,
 Hænglerne forderbet er;
 Nej, det kan ej bruges længer
 Førend en Forandring skeer.
- Kroemand. Lad ej være Spor tilbage
 Af et Stød, som Baandet traf;
 Hun en anden Gang det maae,
 Bind det, flyver det ej af.
- Beate. Perlerne er reent i Stykker,
 Pullen sidder blot og bar;
 Rakkebaand af sine Lykker;
 Min Umag forgjæves var.
- Gunild. Lad ej være Spor tilbage
 Af et Stød, som Perler traf;
 Baand kan kun i Lykker drage;
 Pullen snart kan rettes af.
- Beate og De andre. Lad ej være Spor tilbage
 Af et Stød, som Sattet traf;
 Jeg) det fik, og (J kan) tage
 Hun) (vi vil)
 Hver af (Jeg) sin Deel deraf!!
 (os)
- (De gaae alle hjem, hver til sit.)
-

